

УДК 658.5

Мацьків У. – ст. гр. БМм-51

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЙ ВПРОВАДЖЕННЯ НОВОВВЕДЕНЬ

Науковий керівник: Шведа Н.М.

Інновації, здійснювані на підприємстві, несуть за собою елементи невизначеності і ризику, пов'язаного з тим, що новий виріб, можливо, буде виготовлений з відхиленнями від термінів чи якості, не вдасться налагодити постачання потрібними матеріалами, буде порушено договори постачання, ймовірна негативна зміна економічних показників роботи: прибутку, собівартості, продуктивності праці і т. д. Проте не варто відмовлятися від інновацій. Тут важливо, яку стратегію для впровадження інновацій обере підприємство: оборонну чи наступальну.

Оборонна стратегія застосовується для протидії конкурентам, що прагнуть вийти на даний ринок з аналогічною продукцією. Її використання дозволяє фірмам одержувати певну норму і масу прибутку, не піддаючи вкладення в нововведення значному ризику. Наступальна інноваційна стратегія вимагає великих інвестицій у НДДКР і готовності ризикувати. У випадку успіху інноватор одержує можливість захопити домінуючу частку ринку і одержувати певний час надприбуток, а надалі, удавшись вже до оборонної стратегії, розраховувати на виробництво з більш низькими, ніж у конкурентів, витратами.

Стратегія щодо радикальних нововведень, які не мають аналогів має певну специфіку в порівнянні із стратегіями щодо інших інновацій. Її суть полягає в активному інвестуванні з метою створення нового ринку збуту. Для компаній, які засновують свою політику на використанні передових технологій, можливі певні варіанти стратегічної поведінки: 1) прагнення зберегти становище науково-технічного і технологічного лідера шляхом нарощення обсягу збуту і прибутків, значна частина яких направляється на фінансування нововведень; 2) швидке копіювання технологічних нововведень інших компаній, вихід на ринок зі схожою продукцією або цілеспрямоване підвищення ефективності випуску виробів; 3) оптимізація портфеля технологій; 4) свідомою концентрацією зусиль компанії на проведенні ризикових НДДКР, що дають можливість прориву в новій галузі виробництва і ринкової діяльності; 5) інноваційне підприємництво, коли нове технологічне рішення розробляється й освоюється у виробництві до прийнятної з комерційної точки зору стадії, після чого фірма передається новим власникам або закріплюється на новому ринку. Перші 3 варіанта вибирають найкрупніші корпорації, останні – невеликі компанії для освоєння нових технологій, виробів і виходу на ринок або великі фірми для збереження позицій в умовах жорсткої конкуренції.

Отже, інновації приносять значну користь підприємствам. Проте розвиток інноваційної діяльності в Україні обов'язково потребує фінансової підтримки з боку держави, оскільки велика кількість державних підприємств, що здійснюють розробку інновацій, стикається з відсутністю зацікавленості приватних компаній в інвестуванні інноваційних проєктів. Це пов'язано з високим ступенем ризику даної сфери і необхідністю великих капіталовкладень в умовах недостатнього розвитку кредитного ринку. Такі чинники стримують розробку і впровадження інновацій. Проте лише інновації дозволяють підприємству по-справжньому здійснювати рух вперед.